

DAT WAS SCHRIKKEN

*Marcel van Engelen,
Prinses Beatrixlaan 6, 1421 AE Uithoorn.
0297-569182.*

Nadat ik gedurende een jaar of vijf een tijgerpython had verzorgd - haar lengte was ongeveer 3 meter geworden - besloot ik, op aandringen van een vriend, een andere liefhebber te zoeken die haar beter dan ik de ruimte kon bieden die ze voor haar lengte nodig had. Een advertentie in een krant leverde een reactie op van iemand die een volwassen vrouwtje zocht om mee te gaan kweken. Dat was een prachtige oplossing. Nadat de toekomstige eigenaar was komen kijken, bood hij mij een koppel *Liasis childreni* aan. Deze diertjes waren 35 en 40 cm groot. Dat was wel even wat anders dan een tijgerpython! De childreni's spraken me wel aan en aangezien ik het leuker vind om iets te ruilen dan om te verkopen was de deal snel gesloten.

In het begin aten de nieuwelingen niets, maar nadat ik ze 'bloemkooltjes' aanbood ging het eten prima. Ik had ze bij elkaar in één terrarium van 80x40x40 gezet, want met z'n tweeën is gezelliger dan alleen. Mijn andere slangen, regenboogboa's en *Boa constrictor constrictor* houd ik ook per koppel, en dat heeft nog nooit problemen opgeleverd. Na mijn werk ga ik altijd eerst naar mijn dieren kijken of alles nog goed gaat en om wat lampen aan te doen. Zo ook die bewuste dag... Groot was mijn schrik toen ik zag dat één van de childreni's de ander aan het opeten was. Ze had er al zo'n twaalf centimeter van naar binnen gewerkt. In een

reflex trok ik de 'prooi' uit haar bek. Wat ik te voorschijn haalde was helemaal slap, tongetje uit de bek, morsdood. In een eerste reactie ontsnapte er enkele kreten uit mijn keel, maar meteen flitsten er ook gedachten door mijn hoofd: hoe kom ik aan een ander exemplaar? Hoe kon dit gebeuren - ze zaten toch al een hele tijd bij elkaar?

Ik keek of er nog wat leven in te ontdekken was, maar nee, hert diertje was er echt geweest. Nadat ik haar op de grond had gelegd, ging ik naar beneden om de andere gezinsleden te vertellen wat er was gebeurd. Toen ik weer in mijn slangenkamer terug was gekomen - eten hoefde ik nu toch niet meer - dacht ik: wat nu? Aangezien ik in de verpleging werkzaam ben geweest, flitste het door mij heen: reanimeren. Maar ja, hoe doe je dat, en heeft dat nog wel zin? Hoe lang heeft ze in de keel en slokdarm van de ander gezeten, en ik ben toch ook nog wel vijf minuten beneden geweest? Maar ja, baat het niet, dan schaadt het niet.

Ik heb vastgesteld waar het hart ongeveer zou moeten zitten, op ongeveer éénderde deel van de lengte, en ben zachtjes hartmassage gaan toepassen door lichte druk met een vinger uit te oefenen op de onderkant van het lichaampje. Dit deed ik zo'n keer of vijf. Hierna heb ik het slangetje beademd. Dat deed ik door haar in mijn hand te nemen met de kop naar mijn wijsvinger en de staart naar mijn pink, waarna ik een vuist maakte en met een pincet haar bekje opende en zachtjes in haar bekje begon te blazen. Dit alles heb ik afwisselend enige minuten

gedaan, waarna ik controleerde of ik al wat leven kon bespeuren. Niet dus.

Ik heb haar daarna enige malen uitgerekt door te wrijven van de kop naar de staart. Ik wist zelf niet waarom ik dat zo deed, maar ik moest toch iets proberen. Na nog twee van deze rituelen uitgevoerd te hebben dacht ik dat ik het puntje van haar staart zag bewegen. Omdat je op zo'n moment van alles wilt zien, denk ik nu, achteraf, dat ik het me wel verbeeld zal hebben. Ik ging weer even naar beneden om te vertellen wat ik aan het doen was en dat ik niet kwam eten, omdat ik het idee had dat ik wat resultaat boekte. Weer bovengekomen ben ik verder gegaan met reanimeren. Na de derde keer 'strekken' bewoog het puntje van haar staart écht, waarna ik haar onder een warmtelamp heb gelegd. Na enkele minuten

begon ze weer met haar hele lichaam te bewegen. Ik kon mijn geluk niet op. In een apart bakje heb ik haar daarna in alle rust weer tot zichzelf laten komen. Enkele dagen later zat ze er al weer goed bij. Een stel krasje op haar kop zijn de stille getuigen van hetgeen haar overkomen is, maar die gaan wel weer over. Een week na het avontuur at ze al weer. Ik heb de dieren nu toch maar apart gehuisvest.

Of ze door mijn ingrijpen is blijven leven, of dat ze het misschien toch wel gered zou hebben weet ik niet. Ik heb er in ieder geval een goed gevoel over dat ik het op de beschreven manier geprobeerd heb. Intussen ben ik wel erg benieuwd geworden naar nadere informatie over deze dieren. Wie mij die kan geven ben ik erg erkentelijk. Onkosten worden vergoed!